

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΟΝ
Διά μηνος τρεῖς Δρ. 3.
Διά μηνος ἕξ " 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διά μηνος τρεῖς Δρ. 4.
Διά μηνος ἕξ " 7.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κτλ.
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Ἀθήνησι τὴν 28 Μαρτίου 1853.

Παναθήναια.

Τὰ Παναθηναῖα ἦσαν ἡ μεγίστη καὶ ἐπιφανεστάτη τῶν ἐν Ἀθή-
ναις ἑορτῶν, τελομένη εἰς τιμὴν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, τῆς προ-
στατευούσης τὴν πόλιν. Λέγουσιν ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη συνεστήθη ὑπὸ
τοῦ Ἐριχθονίου, καὶ πιστεύουσιν ὅτι μέχρι τῆς συνοικίσεως τῆς Ἀτ-
τικῆς ὑπὸ τοῦ Θεσείως ὠνομάζετο Ἀθήναια. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἡρώς οὗτος
συνήνωσεν εἰς ἓν κοινὸν πολιτεῖμα τὰς πρὶν πολιτικῶς κεχωρισμένας
ἀπ' ἀλλήλων πόλεις τῆς Ἀττικῆς, ὠνομάσθη Παναθηναῖα, ὡς κοινῶς
ὑπὸ πάντων τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς ἐκτοτε τελομένη. (Παυσ.
H. 2. § 1. Πλουτ. Θεσ. 24. Ἀπολλοδ. Γ. 14. § 6. Ὑγ. Αστρον.
B. 13. Σουῖδ. ἐν λ. Παναθηναῖα). Ἦθελε κατὰ ταῦτα φανῆ ὅτι τὸ
ὄνομα τῆς ἑορτῆς παράγεται ἐκ τῆς ὀνομασίας τῆς πόλεως· ἀλλὰ τὸ
ἀρχικὸν ὄνομα Ἀθήναια ἐμφαίνει προδήλως ὅτι ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς
θεᾶς ὠνομάσθη ἡ ἑορτὴ οὕτω, ἡ δὲ νεωτέρα ὀνομασία Παναθηναῖα
σημαίνει ἀπλῶς τὴν ὑπὸ πᾶσων τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κοινῶς
πανηγυριζομένην ταύτην ἑορτήν. Εἰς συγγραφαῖς τινὰς ἡ ἑορτὴ αὕτη
φαίνεται τελομένη ὑπὸ ὀνομα Παναθηναῖα καὶ πρὸ τοῦ Θεσείως
(Ἀπολλοδ. Γ. 15 § 7. Διόδ. Δ. 60)· ἀλλ' οὕτως ἀνήγαγον ἀπλῶς
τὸ κοινὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ὄνομα εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν ἦτον
ἔτι αὐτὸ ἐν χρήσει.

Πάντες οἱ περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ὀμιλοῦντες συγγραφαῖς διακρι-
νοῦσι δύο εἰδῶν Παναθηναῖα, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ συμφω-
νοῦσιν ὅτι τὰ μὲν ἐτελοῦντο κατ' ἔτος, τὰ δὲ κατὰ τετραετίαν. (πεν-
ταετηρὶς ἑορτή). Ὁ Διόδωρος σφαλῆι λέγων, ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ κα-
τὰ Μειδίου λόγου τοῦ Δημοσθένους, τὰ μικρὰ Παναθηναῖα τριετηρίδα
ἑορτήν.

Ὄνομάζονται δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μὲν
ἐτησίως ἀγόμενα ἀπλῶς Παναθηναῖα, τὰ δὲ κατὰ τετραετίαν, πάν-
τοτε σχεδὸν, μετὰ τοῦ ἐπιθέτου ΜΕΓΑΛΑ.

Ὁ χρόνος τῆς τελέσεως τῶν μικρῶν Παναθηναίων περιγράφεται,
ἀόριστος· πως ὑπὸ τοῦ Πρόκλου (εἰς Πλάτ. Τιμ. σελ. 26), λέγοντος,
ὅτι ἐτελοῦντο ταῦτα μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Βενδιδείου· ἐξ οὗ ὁ Με-
ούριος συμπεραίνει ὅτι ἦγοντο τὴν μετὰ τὰ Βενδιδεῖα ἡμέραν, του-
τέστι τὴν εἰκοστὴν τοῦ Θεργηλιώνος. Πλὴν ὁ Πεπίτιος (Leg. Att. σελ.
18), ἀπέδειξεν ἐκ τοῦ Δημοσθένους (κ. Τιμοκρ. σελ. 708), ὅτι τὰ
Παναθηναῖα ἦγοντο ἐν μηνὶ Ἐκτομβαιῶν· ὁ δὲ Κορζίνης (Fasti.
Att. ii. 457. ἐπ.) ἀπέδειξεν ἔτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ Δημοσθένειου χωρίου,
ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦγετο πρὸ τῆς 20 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, καὶ καθ' ἡ-
μᾶς τὴν 17 πηχανόν. Ὁ Κλίντων (Fasti Hell. ii. 382. ἐπ.), εἶναι
τῆς γνώμης τοῦ Μεουρίου (παράβλ. H. A. Muller Panathenaica
c. 3).

Τὰ Παναθηναῖα ἦσαν, κατὰ τὰς ὁμορφώνας τῶν ἀρχαίων μαρτυρίας,
ἑορτὴ πενταετηρὶς, ἀγόμενη τὸ τρίτον ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἔτος
(Boeckh, Staatsh. II. σελ. 165. ἐπ.) Ὁ Πρόκλος (εἰς Πλάτ. Τιμ.
σελ. 9) λέγει, ὅτι τὰ μεγάλα Παναθηναῖα ἦγοντο τῇ 28 ἑκτομβαιῶ-
νος. Δὲν ἐννοεῖται δ' ἐκ τούτου ὅτι διήρκουν ταῦτα μίαν μόνον ἡ-
μέραν· ἀναφέρων δ' ὁ Πρόκλος· ἰδίως τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐννοεῖ ἴσως
αὐτὴν ὡς τὴν ἐπισημοτέραν τῆς ἑορτῆς, ἐν ἣ ἔγινετο ἡ μεγάλη πομ-
πὴ, (Θουκ. σ. 56), καὶ ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτον ἡ τελευ-
ταία αὐτῆς, διότι ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι τὰ Παναθηναῖα διήρκουν
ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, (Σχολ. εἰς Βύριπ. Ἑκάτ. 464. Ἀριστ. Παναθ. σελ.
147). Ὑποθέτομεν δ' εὐλόγως, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ
Boeckh, ὅτι τὰ μεγάλα Παναθηναῖα ἦγοντο τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἑκα-
τομβαιῶνος μηνός, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὰ μικρὰ ἐτελοῦντο, καὶ ὅτι
ταῦτα δὲν ἐωρτάζοντο κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα ἐν οἷς ἦγοντο τὰ μεγάλα.

Παρά τοῖς Κ.Κ. Διδασκάλους
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ.Κ. Ἑλλησικ. Πρεσβείοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότου.
Πᾶσα δόσολογία ἐνεργεῖται
διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγ-
γελοπούλου Τυπογράφου
Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος
κατὰ Σάββατον.

Ἐάν λοιπὸν τὰ μικρὰ Παναθηναῖα ἦγοντο τὴν 17, καὶ ἡ τελευταία
ἡμέρα τῶν μεγάλων συνέπιπτε τὴν 28 ἑκτομβαιῶνος, δικαιοῦμεθα
να πιστεύσωμεν ὅτι καὶ τὰ μικρὰ, ὡς καὶ τὰ μεγάλα Παναθηναῖα,
διήρκουν ἡμέρας δώδεκα, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς 17 μέχρι τῆς 28
ἑκτομβαιῶνος μηνός. Καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῆ πολὺ τὸ διάστημα
αὐτὸ, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν ὅτι, τὰ Παναθηναῖα ἦσαν ἡ
μακροτάτη τῶν ἑορτῶν, (Σχολ. εἰς Ἀριστ. Νερ. 385), καὶ ἐτελοῦντο
ἔτι ἐν αὐτῇ ποικίλοι ἀγῶνες καὶ τελεταί. Εἶναι ἀγνωστον πότε εἰ-
στήθη ἡ μεταξὺ μεγάλων καὶ μικρῶν Παναθηναίων διάκρισις· τὸ
βεβαίον εἶναι ὅτι τῶν πρώτων δὲν γίνεται οὐδὲλως μείνα πρὸ τοῦ
τρίτου ἔτους τῆς 66 Ὀλυμπιάδος (Θουκ. σ. 56. Α. 20. Ἡρόδ. II.
56), ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνεται ὅτι ἐσυστήθησαν ταῦτα μικρὸν
πρὸ τῆς 66 Ὀλυμπιάδος, ἴσως ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, διότι ἐπὶ τῶν
χρόνων τούτων περίπου ἐγένοντο νεωτερισμοὶ τινες εἰς τὴν ἑορτὴν
τῶν Παναθηναίων, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω. Ἡ κυριώτερα διαφο-
ρὰ μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν ἦτον ὅτι, τὰ μεγάλα Παναθηναῖα ἐτε-
λοῦντο μετὰ μεγαλητέρας σεμνότητος, καὶ ὅτι ἐν τούτοις ἐφέετο
ὁ πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς, ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ πομ-
πῇ, ὅπερ δὲν ἐγίνετο εἰς τὰ μικρὰ.

Ἡ πανήγυρις, οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ ψυχαγωγίαι τῶν Παναθηναίων ἦ-
σαν πολυτελεῖς θυσίαι βοῶν, πεζοδρομαίαι, ἵπποδρομαίαι καὶ ἀρμα-
τοδρομαίαι· ἀγῶνες γυμναστικοὶ καὶ μουσικοὶ καὶ τὰ λαμπαδηφόρια·
Ῥαψῳδοὶ ἐψάλλον ἐν αὐτοῖς τὰ Ὀμηρικὰ καὶ ἄλλων ἔτι ποιητῶν ἔπη·
φιλόσοφοι διελέγοντο, ἀλεκτρυωνομαχίαι ἐγίνοντο, καὶ ὁ λαὸς παρε-
δίδοτο εἰς ποικίλας ἄλλας ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεις. Σημειωτέον
δὲ ὅτι δὲν ἐγίνοντο πάντα ταῦτα ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τῆς ἀρ-
χῆς τῆς συστάσεως αὐτῶν. Πρὸ τοῦ Θεσείως ἀναφέρονται τελούμενοι
ἐν αὐτοῖς γυμνικοὶ ἀγῶνες, ἵππικοὶ καὶ ἀρμάτων, ἔτι δὲ καὶ θυσίαι
(Ἀπολλοδ. καὶ Διόδ. ἀνωτ. Πλουτ. Θεσ. 24). Ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις
ἐδίδοτο τοῖς νικηταῖς βραβεῖον ἀμφορέως, Παναθηναϊκὸς λεγόμενος
(Ἀθην. E. 199), περιέχων ἐλαιὸν ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρχαίας
καὶ ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀθηνᾶς, (Πινδ. Νερμ. 10 53 κλ. Σχολ. εἰς Σοφ.
Οιδ. Κολ. 698). Πολλοὶ τοιοῦτοι Παναθηναϊκοὶ ἀμφορεῖς εὐρέ-
θησαν ἐσχάτως ἐν Τυρρηνίᾳ, ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἐν Σικελίᾳ
καὶ ἐν Ἑλλάδι. Παρίστανται δὲ, ἐν μὲν τῇ μιᾷ αὐτῶν πλευρᾷ, ἡ
Ἀθηνᾶ, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ, τὰ διάφορα ἄθλα καὶ οἱ ἀγῶνες, ἐν οἷς ἐδί-
δονται τοῖς νικηταῖς ὡς βραβεῖα οἱ ἀμφορεῖς οὗτοι.

Τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου ἦδοντο, ἢ ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ τῶν ῥα-
ψῳδῶν μόνον ἐν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις (Λυκ. κ. Λεωκρ. 161)
ἔγένετο δὲ ἀρχὴ τοῦ ἔθους τούτου ἐπὶ Πεισιστράτου, ἢ ἐπὶ Ἰππάρ-
χου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἀπ' οὗ ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας τὰ ἔπη ταῦτα.
Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπηγγέλλοντο καὶ ἄλλων ἐπικῶν ποιητῶν τὰ ἔργα
ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ. (Πλάτ. Ἰππαρ. 228. Αἰλ. π. Σ. Η. 2) ὡς φαί-
νεται δὲ καὶ ἐπαινοὶ τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος. Ἀπὸ τῶν
χρόνων τοῦ Περικλέους εἰσῆχθησαν καὶ ἀγῶνες μουσικοὶ ὠδῆς, αὐλοῦ
καὶ κιθάρας, ἐν τῇ ὠδείῳ γινόμενοι, (Πλουτ. περ. 13). Ὁ πρῶτος
ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις νικήσας ἦτον ὁ Φρόνις, ἐν Ὀλ. 81, 1. Σχολ.
Ἀριστ. Νερ. 971)· ἐδίδοτο δὲ καὶ τοῖς εἰς τούτους νικῶσι τὸ αὐτὸ
βραβεῖον, καὶ ἔτι στέφανοι ἐκ κλάδων ἐλαίας (Σουῖδ. ἐν λ. Παναθη-
ναῖα). Ἐγίνοντο ἔτι ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ κυκλικοὶ καὶ πυρρίχιοι
καὶ ἄλλοι χοροὶ (Λυσ. Ἀριστοφ. Νερ. 988 καὶ Σχολ.).

Ἐκ τῶν ἀγωνισμάτων τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ῥητόρων σώζονται
ὁ τοῦ Ἰσοκράτους Παναθηναϊκὸς καὶ ὁ τοῦ Ἀριστείδου. Λέγουσιν ὅτι
καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀνέγνωσεν ἐν τοῖς Παναθηναίοις τὰς Μούσας αὐτοῦ.
Ἡ ἐπιμέλεια τῆς τε ἑορτῆς καὶ ἡ διάθεσις τῶν ἀγῶνων ἀνετίθετο εἰς
ἀθλοθέτας, οἵτινες ἦσαν δέκα, εἷς ἐξ ἐκάστης φυλῆς. Ἦγον δὲ οὐ-

τοι ετη τεσσαρα, τουτεστι απο μιας μεγαλων Παναθηναϊων εορτης...

Περί ανθρωπίνων θυμάτων.

Πολλά των αρχαίων και νεωτέρων εθνών εθυσίαζον ανθρώπους εις τους θεούς των θεών αυτών, ήτοι να εύραστούν αυτούς, ή να καταπαύσων την όργην αυτών.

Άγνωστο είναι τίς πρώτων ετόλμησε να διανοηθή την απάνθρωπον και βάρβαρον ταύτην πράξιν, και ούτω να διδάξη τους ανθρώπους.

Αι θετικαί μαρτυρίαι του Καίσαρος, του Πλινίου, του Τακίτου και πολλών άλλων αξιοπιστών Ιστορικών θεβαιούσιν ήμας, ότι και οι παλαιοί Γερμανοί και Γαλάται εθυσίαζον ανθρώπους.

θεμελιου μ έναν επί της αρχής, ότι δεν ήτον δυνατόν να ίκανοποιηθώσιν άλλως οι θεοί, ειμή δι' ανταλλαγής, και ότι ή προσφορά της ζωής ενός ήδύνατο μόνον να εξαγοράσῃ την κινδυνεύουσαν άλλου.

Είναι άλλως ότι ήνεώχθησαν επί τέλους οι πόν εθνικῶν τούτων όφθαλμοί, και είδον το παράλογον της απάνθρωπιαις ταύτης, και αντί πλέον ανθρώπων, εθυσίαζον εις τους θεμούς αυτών δοσιώματα αυτών, ή ζωα.

Και εν αυτῷ τῷ νέῳ κόσμῳ, οτε κατά πρώτον ήλθον οι Ισπανοί εύρον την συνήθειαν ταύτην εις πλήρη ενέργησιν παρὰ τοις έγγωρίοις.

Περιηγηταί τινες θεβαιούσιν ότι ήρίστανται έτι εις τινα μέρη της Λοισίας ανθρωπίναι θυσίαι. Εν νήσοις τισί της ανατολικῆς Θαλάσσης, λέγει ο Δουαδάκης, οι κάτοικοι πορεύονται κατ' έτος, τη έβδομη Σελήνη, και πίνουσι νέαν τινα παρθένον, εις τιμήν του πρωτιστου αυτών ειδώλου.

Και εν 'Ρώμῃ εθυσίαζον ανθρώπους εις έκτάκτους περιστάσεις, ως εξαίρεται εκ της μαρτυρίας του Πλινίου (Η. Ν. XXVIII κεφ. 2).

Είς το είδος τουτου των θυσιῶν άνακτεῶν και το ιστόρημα του Μ. Κουρτίου, (Τ. Liv. vii. 6. Πλουτ. παραβλ. Μiv) εἰς οὐ νόμοσθη δ' εν 'Ρώμῃ lacus Curtius και την ιστορίαν των έκουσιως ύπερ της πόλεως θυσιασθέντων δύο Δεκίων, πατρός και υίου. (Ζων. Ζ. 26 Π. 1 Liv. vii. 3. 9. 10. ix. 40 κ. επ.). Παρὰ τοις αρχαίοις Ιταλοίς,

κυρίως δε παρὰ τοις Σαβίνοις εθιστο να ποιῶσιν εύχην εν κειρῷ μεγαλών κινδύνων και δυστυχημάτων, να θυσιαζώσιν τοις θεοίς πᾶν τόκα πᾶ τῷ ἐπιόν ἐκπῶ τεχνησόμενον, δηλ. από 1 Μαρτίου μέχρι της τελευταιας του 'Απριλίου ήμέρας, εάν παρήχαστο ή μασιζούσα αυτούς δυστυχία.

Διὰ ο Κάσιος (MB. 24) αναφέρει, ότι δύο εκ των στασιασάντων εν 'Ρώμῃ στρατιωτῶν του 'Ιουλιου Καίσαρος εθυσίασθησαν τῷ Άρει, εν τῷ εν 'Ρώμῃ ομιωνῶμῳ πεδίῳ, ύπὸ των αρχιερῶν και των ιδίων του Άρεος ιερέων (Flamen Martialis) αι δε κεφαλαί αυτών άνεστηλώθησαν εν τῷ Βασιλείῳ Σισῶ. (regia).

Εκ τούτων πάντων και εκ πολλῶν άλλων, συντομίας χαριν παραλειπομένων, όμοίων παραδειγμάτων, και εκ των κατέπιν συμβολικῶν θυσιῶν, την αρχήν εκ των ανθρωπίνων ιερῶν λαθυσῶν, εξαίρεται ότι και παρὰ τοις αρχαίοις κατοίοις της Ιταλίας, και παρὰ τοις μετὰ ταῦτα 'Ρωμαίοις, δεν ήτον άσύνητες τῷ θεῖν τοις θεοίς ανθρώπου.

Φακίροι.

Οι Φακίροι είναι είδος Δερβισῶν, οτινες περιερχόμενοι τὰς χώρας ζῶσιν ἐξ ηπειρωτίας.

Η λέξις Φακίρ είναι αραβική, εμφάνιουσα πτωχῶν ή ενδεθ' παραγομένη εκ της λέξεως Φακάρα, σημαίνουσα: τὸ εἶναι τινα πτωχὸν ὁ D' Herbelot ισχυρίζεται ότι Φακίροι και Δερβίσαι είναι λέξεις συνώνυμοι.

Οι Φακίροι οὐτὲ μὲν ἐδέουσαι μόνου, οὐτὲ δὲ ἀγγελιδῶν, οὐτε και ἔχουσι ἀργηθῶν, εκ του ενδύματος αυτού διακρινόμενον. Έκαστος Φακίρος φέρει σάλπιγγα, δι' ης σαλπίζει, και φθάνων εις τόπον τινα και ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτοῦ. Έχουσι ὡσαύτως εἶδος ζέστρου ή μίστρου πρὸς τὸ ἐξομαλύνει τὸ ἐφ' οὗ κἀθνται ή κατακλίνονται ἔδαφος. Εν συνοδείῃ δυντες διαμερίζονται τὰ συλλεγόμενα ἐξ ἴσου, δίδουσι καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὰ περισσεύματα τοις πτωχοῖς οὐδόλως διὰ τὴν αὔριον μεριμῶντες.

Ίπάρχει ἕτερον εἶδος Φακίρων εἰδωλοατρῶν, τὸν αὐτὸν βίον βιούστων. Ὁ D' Herbelot ἀναφέρει ότι ὑπάρχουσι εν ταις Ἰνδίας 800, 000 Φακίρων μακαμεθῶν και 1 200,000 εἰδωλοατρῶν, μὴ συμπεριλαμβανόμενου μεγάλου ἀριθμοῦ άλλων Φακίρων, ὧν αἱ τλαστήριοι σκληραγωγία και σωματικαί κακώσεις συνίστανται εις ὀδυνηροτάτους κανόνες π. χ. οἱ μὲν μένουσιν ἡμέραν και νύκτα, ἐπὶ πολλὰ ἐτην ἐστάσει λίαν ἐπαθύνουσι: οἱ δὲ δὲν κἀθνται οὐτε κατακλίνονται ποτὲ ἵνα κοιμηθῶσι, διαμένοντες κρεμάμενοι εις σχοινίον, ἐπὶ τούτῳ διαθεμιέμενον. Άλλοι πάλιν κατακλείονται ἐνέα ή δέκα ήμέρας εις τάφρον ή φρέατα ἄνευ τροφῆς και ποτοῦ: οἱ δὲ κρατοῦσι τοὺς βραχίονας αὐτῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνατεταμένους ἐπὶ τοσούτον χρόνον, ὡστε ἐπειτα δὲν δύνανται, και ἐὰν θέλωσι, να καταβιβῶσιν αὐτοὺς. ἕτεροι καιοῦσι τοὺς πόδας των μέχρι τῶν ὀστέων και ἄλλοι κυλίνονται ὀλόγμονοι ἐπ' ἀκνήθων.

Εἶδος τι Φακίρων εις τὰς Ἰνδίας είναι νέοι πτωχοί, οτινες, ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀναδειχθῶσι ποτε Μουλάδες ή διδάσκαλοι, πορισμοῦ χάριν, ἀποσφόνται εις τὰ ἱερὰ τεμένη, ζῶντες ἐνταῦθα ἐξ ἑλεηροσύνης διάγουσι δὲ σπουδάζοντες τὸν νόμον των, ἀναγινώσκοντες και ἐκστηθίζοντες τὸ ἀλκοχόλιον, και κτώμενοι γνώσεις τινας φυσικὰς.

Οι Μωαμεθανοί Φακίροι είναι μάλλον αἰδηόμενοι των εἰδωλοατρῶν,

οτινες διάγουσι γυμνοί, ὡς οἱ αρχαίοι γυμνοσφοισταί, ἐπὶ τὸ ἀκολαστότερον διάγοντες. Ὁ των πρώτων ἀρχηγὸς διακρίνεται ἀπὸ των μαθητῶν του, εκ της εσθῆτος, συγκριμένης εκ τεμαχίων πολλῶν ποικιλοχρόων και ἐξ ἀλύσσεως σιδερέας, δύο ὄργυων μήκους, ἡν ἔχων προσρηκμένον εις τὴν κνήμην αὐτοῦ σῆρει κατόπιν του. Ἄμα φθάσῃ εις τόπον τινα, διατίττει και στρώνουσι τάπητα κατὰ γῆς, ἐφ' ης καθήμενος ἀκροᾶται τοὺς βουλομένους να τὸν συμβουλευθῶσι και ὁ μὲν λαὸς θεωρεῖ αὐτὸν ὡς προφήτην, οἱ δὲ μαθηταί του ἐκθειάζουσι αὐτὸν. Ἰπάρχουσι ὡσαύτως Φακίροι ἰδεύοντες μετὰ σκριαίων, λογγῶν και άλλων ὀπλων. πρὸ πάντων δὲ οἱ εὐγενεῖς, οἱ εκ του κόσμου ἀποχωροῦντες, σπανίως ἐγκαταλιμπάνουσι τὰ αρχαία ταῦτα σημεῖα της προτέρας αὐτῶν διαίτης. (μετ. Α. Β.)

Δαμασκός.

Εν τῇ συνεδριάσει της 9 Μαρτίου τ. ε. τῆς Ἀγγλ. Λοισια. εταιρίας ἀνεγνώσθη παρὰ του K. Turnbull διατριβή τις ἐπερὶ της Δαμασκου. Η μεγαίστη ἀρχαιότης της πόλεως ταύτης, και ή κατ' ἐξοχήν ὡραία θέσις αὐτῆς ἐφελεύουσι πολλῶν τὴν προσοχὴν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὠνόμαζεν αὐτὴν ὀφθαλμὸν της ἀνατολῆς ἀπάτης: ὁ δὲ Μωάμεθ ἀνεχαιτίσθη του εἰσελθεῖν εις αὐτὴν, ἵνα μὴ τύχη ἐπὶ γῆς μόνον του παραδείσου. Γίνεται μνηστία αὐτῆς και εν τῇ Γενέσει ὑπὸ του Μωϊσέως και εν άλλοις του ἱεροῦ τόμου βιβλίοις. Ὁ συγγραφεὴς της διατριβῆς παράγει της πόλεως ταύτης τὸ ὄνομα εκ δύο 'Εβραϊκῶν λέξεων—δαμα—μασχαχ—ἀρδευομένη πεδιάς, και τοιαῦτα τῶνόντι είναι ή Δαμασκός και τὸ ὄνομα τουτου διατρεῖ 4000 ἡδη ἔτη. Οὐζ' ὁ υἱὸς 'Αράμ ήτον πιθανῶς ὁ κτίτωρ αὐτῆς: ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Οὐλ ήτικεν εν τοις χειμαῖροις Ἀερμών, και ἀπὸ τουτου ὀνομάζεται μέχρι της σήμερον ὁ τόπος Οὐλλέχ. Οἱ δὲ Γατιρ και Μοσάχ, ἕτεροι υἱοὶ του 'Αράμ, ἔδωκαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εις τὸν ποταμὸν Τίγριν και τὰ ὄρη Μασιάν. Η Δαμασκός ἐπρώτεως της Συρίας ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας και ήτον μεγάλου ἐμπορίου κέντρον. Ἰπέστη δὲ πλεῖστα ὄσα δεινά ὑπὸ διαφόρους κατακτητὰς αὐτῆς: οἶον ὑπὸ των Θωγαθραβλασσαρ, τὸν Σενναχηρίμ, τὸν Πομπήν και τὸν Τεμερλάνον ή Τιμουρ-λέγχο. Ἀπὸ δὲ του 1506 διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος των Τούρκων: τὸ μήκος της πόλεως είναι δύο και ἡμισυ μίλια, τὸ δὲ πλάτος 3/4 μιλίου: κείται ἐπὶ ἐκτεταμένου πεδίου εν ταις ὑπορείαις του Λιβάνου, ὅθεν πηγάζει ὁ διαρρέων αὐτὴν νῦν μὲν Βαβράδς, πάλαι δὲ Φαρφάρ (Βασιλ. Δ. Ε. 12) λεγόμενος ποταμὸς, εις πολλοὺς διακλαδιζόμενος βύακας, ἀφ' ὧν ἀρδύονται οἱ πολλοὶ αὐτῆς κῆποι και ὑδρεύονται οἱ κάτοικοι. Η ἐπὶ των ἡμερῶν του Ἀποστόλου Παύλου ὀνομαζόμενη Εὐθέσια 'Ρώμη (πράξ. θ. 11.) σωζομένη έτι διατρεῖ τὸ αὐτὸ ὄνομα, λέγουσι δὲ ότι ὑπάρχουσι ἐτι ή του Ἰουδα και ή του Ἀνανίου οἰκίαι. Τὸ ἐξωτερικὸν των οἰκιῶν ἀμοιρεῖ κομψότητος και συμμετρίας, ἔσω δὲ είναι αἱ πλεῖστα πολυτελεῶς διακεκοσμημένα. Εκ των δημοσίων οικοδομῶν ή μάλιστα ἐπιφανῆς και μεγαλοπρεπῆς είναι τὸ εν τῷ μέσῳ της πόλεως Τουρκικὸν τέμενος, περιστεχοῦμενον ὑπὸ πλήθους μεναρέδων και θόλων, εις τὰ λοιπὰ προσκυντήρια ἀνηκότων. Διακρίνονται οἱ Εενῶνες τῆς Δαμασκου ἔνεκα της ἀναπαύσεως ἡν παρέχουσι τοις ὀδοπόροις, και των εὐκολιῶν ἄς χορηγοῦσι τοις ἐκεἰ συχνάζουσι παντοδαποῖς ἐμποροῖς. Τὰ καρεντὰ κείνται παρὰ τοῖς διαρρέουσι τὴν πόλιν βύαξι γενικῶς, και είναι λίαν διὰ τουτου τεραπνὰ. Ὁ συγγραφεὴς της διατριβῆς προσθέτει ότι τὰ αρχαία της Δαμασκου θέμεθλα, θέλουσιν ἴσως παρέξει, εν μελλούσῃ τινι ἐποχῇ, καθ' ὅσον ή γνώσις προκόπτει εν τῇ Ἀνατολῇ, διδακτικὰς και διασφρακτικὰς προσθήκας περὶ των αρχαίων λειψάνων της Νινευθ και της Βαβυλωνος.

Ανατολικά αρχαιολογήματα.

Εν τῇ συνεδριάσει της 5 Φεβρουαρίου τ. ε. της αὐτῆς Ἀσιατικῆς εταιρίας, ὁ βοηθὸς του γραμματέως αὐτῆς ἀνέγνωσε περικοπὰς τινας ἐπιστολῶν του συντακτάρου Rawlinson, ἐσχάτως λαμβεισῶν, περὶ ἀνακαλύψεως πολλῶν ἐπιγραφῶν, γεγραμμένων σιυθικῶς ἰδιώματι, μάλλον ή ήττον γλωσσικῶν ἔχουσι συγγένειαν πρὸς τὴν λεγομένην Μεδιανὴν διάλεκτον των Ἀχαιμενιδῶν ἐπιγραφῶν, περὶ ὧν ἐκδίδεται ὀνομόσται κατὰ της εταιρίας ταύτης πραγματεία. Αἱ ἐπιγραφαί αὐταί είναι πᾶσαι ἀρχαιότεραι των Ἀχαιμενιδῶν ἐπιγραφῶν.

έν γένει δέ και αὐτῆς τῆς δυναστείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ὁ Κ. Rawlinson εὕρισκε ὅτι ἅλαι αἱ ἐπιγραφαί, ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς περιόδου τοῦ Περσικοῦ κράτους πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ναβουχοδονόσορος, συμπεριλαμβανομένων τῶν πλίνθων καὶ ἀβάκων τῆς Νιφφέρης, Σεγκέρης, Βάρκας, Σούσων καὶ Ἐλυματίτιδος, εἶναι τοιαύτης Σκυθικῆς γλώσσης, ἐννοουμένης τῆς λέξεως Σκύθης εἰς τὴν εὐρυτέραν τῆς σημασίαν, ὡς μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ καθηγητὴς Ράσκιο. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ τοσαύτην ἐπέκτασιν λαβόντος ἀρχαίου Σκυθισμοῦ παρώτρυνε τὸν σοφὸν ἀξιωματικὸν νὰ γράψῃ πραγματείαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐν ᾗ περιέχονται πολλαὶ πολύτιμοι ἀφορμαὶ πρὸς ἐθνολογικὰς ἐρευνας. Προτείνει δέ εἰς τὴν ἐταιρίαν νὰ δημοσιεύσῃ ταύτην ὡς παράρτημα εἰς τὴν περὶ τῆς γλώσσης δοκίμιον. Ὁ Κ. Rawlinson πιστεύει ὅτι πάντα τὰ Χαμιτικὰ ἔθνη, Χούς, Μεσαίην, Νεβρώδ καὶ Χαναάν ἦσαν Σκυθικὰ, καὶ ὅτι τὰ δύο πρῶτα ἦσαν ἴσως μεμιγμένα μετὰ φυλῶν Σημιτικῆς καταγωγῆς. Πιστεύομεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐν ᾗ ἐγράφησαν πρῶτον αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, δηλαδὴ τὸν 11^{ον} π. Χ. αἰῶνα περίπου, οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Σημίται ἦσαν τόσον ἐντελῶς ἀναμιγμένοι ἐν Συρίᾳ, ὥστε δὲν εἶναι ἤδη δυνατόν νὰ διακριθῶσιν, ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ Σκύθαι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἰκισταί, οὓς ἠκολούθησε μετὰ μακρὸν χρόνον διάλειμμα ἡ Σημιτικὴ φυλή. Τοῦτο διασαφηνίζει πλείστας δυσκολίας, ἐν ταῖς πατριαρχικαῖς γενεαλογίαις ἀπαντημέναις, καὶ αἰτιολογεῖ τὴν συγχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων. Οἱ Σκυθικοὶ Χούς ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τὴν νοτιοανατολικὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀραβίαν καὶ Σουσιανήν, ὡς καὶ οἱ Κηφαῖοι, ὅθεν καὶ ὁ διπλοῦς περὶ Κηφῶος μῦθος, ἴσως καὶ ὁ τοῦ Ἀσιανοῦ καὶ Ἀφρικανοῦ Μένμονος. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀνακοινώσει αὐτοῦ ὁ συνταγματάρχης Rawlinson ἐσώκλεισε καὶ εἰκόνα ὀρειχαλκίνου λέοντος, ἀνασκαφέντος ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Νέσι-Γιουούς, παραπλησίον τῷ σχῆμα τῷ πρὸ ὀλίγου εἰς Βαγδάτιον εὐρεθέντι καὶ ἐκ λίθου μέλανος κατεσκευασμένῳ, ἐν τῷ στήθει τοῦ ὁποίου εὐρέθη θήκη περιέχουσα ὄνομα αἰγυπτιακοῖς ἰερογλυφικοῖς χαρακτῆροι γεγραμμένον, ὅπερ δὲν ἀνεγνώσθη ἔτι· ἐν δὲ τῷ ὀρειχαλκίῳ λέοντι εὐρέθη ἐπιγραφή ἀσσυριακῆ, ἐν ᾗ ἀνακρινώσκειται εὐκρινῶς «Ἐσαρ-Χαδδὼν, κατακτητὴς Μεσαίην καὶ Χούς, ὅπερ ἐπιβεβαιῶσι τὴν διακρινώθεισάν τῇ ἐταιρίᾳ πέρυσιν ἰδέαν του, περὶ κατακτήσεως τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Ἀσορδάν (ἢ Ἐσαρ-Χαδδὼν ἢ Ἀσαραδάν).

—000—

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τὰ κατὰ τοὺς δῆμους τοῦ κράτους δημοτικὰ συμβούλια, συμμεριζόμενα τὴν θλίψιν τῆς καρδίας τῆς Α. Μ. τῆς κλεινῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, ἕνεκα τῆς ἀποβιώσεως τῆς Α. Υ. τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου Δουκὸς τοῦ Ὀλδεμβούργου, πατρὸς τῆς Α. Μ. ἐκφράζουσι παμπήφει τὰς ἐπίσημων πράξεων τῶν, ἐπιφορτίζοντα τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ παρεπιδημοῦντας οἰκείους ἕκαστον βουλευτὰς, ἵνα παρουσιαζόμενοι εἰς τὰς Α. Α. Μ. Μ. ἐκφράσωσι ταύτην ἐν ὀνόματι αὐτῶν καὶ τῶν σχετικῶν δῆμων, καὶ ἐπευχηθῶσι συνάμα ὀλιγοδάκιμονα μακροβιότητα εἰς τὰς Α. Α. Μ. Μ. πρὸς εὐτυχίαν τοῦ ἔθνους, θεωροῦντος μετὰ πάσης πίστεως τὸν Θεόδμητον Βασιλικὸν θρόνον ὡς ἀσάλευτον ἀγκυραν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, καὶ μόνην παντὸς ἀγαθοῦ γενομένου καὶ γενησομένου πηγὴν.

— Τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ χειμεριναὶ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν, διευθυνομένου παρὰ τοῦ Κ. Δ. Π. Νικολάου, ἐοικυμένου παρὰ τοῦ Κ. Α. Ἀργυρίου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ Διευθυντοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ Κράτους καὶ πολλῶν φιλομούσων πολιτῶν καὶ καθηγητῶν τινῶν. Ἐπὶ παρατεθειμένων ἐκεῖ τραπέζων ἕκαστο ἀρίστα τῶν μαθητῶν καλλιγραφήματα, ἐπισύραντα τὴν προσοχὴν τῶν παρευρεθέντων καὶ τὸν ἔπαινον τῶν μαθητῶν. Ἡ γραφὴ καθ' ὑπαγόρευσιν ἐξελέσθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ὑπαγορευσατος ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ μακρὰν ἀποσυρθέντων τῶν διδασκάλων. Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, γενομένην εἰς βιβλία πρωτοφανῆ, οὐχ ἦσαν ἠρίστευσαν οἱ μαθηταί, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, ἐπιλύσαντες ἀλανθάτως τὰ διάφορα προταθέντα παρὰ τῶν παρευρεθέντων προβλήματα. Τὰ δὲ συνδιδασκτικὰ μνημῆματα, τουτέστιν, ἡ Γεωγραφία, ἡ Γραμματικὴ, ἡ Ἱερὰ Ἱστορία, ἡ Κατῆχησις, ἡ Ἑλ. Ἱστορία καὶ ἡ Ἰχνογραφία ἐξετάσθησαν μετ' ἀκριβείαν· οἱ μαθηταὶ ἔ-

δειξαν ὅτι ἐννόουν τὸ ἀπαγγελλόμενον κάλλιστα· δὲν περιπλέχθησαν οὐδὲως εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, καὶ τοὶ ποιηλοτρόπως ἐρωτώμενοι, οὐ μόνον παρὰ τῶν διδασκάντων αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐκ τῶν παρόντων. Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ καὶ οἱ παρόντες πάντες ἐπαινέσαντες τοὺς μαθητὰς διὰ τὴν πρόδον αὐτῶν, καὶ εὐχαριστήσαντες τοὺς Κ. Κ. διδασκάλους, δι' οὓς ἔφερε καρποὺς ἡ ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζῆλος των, ἀπῆλθον εὐχαριστημένοι, καὶ ἔργῳ θεβαιωμένοι περὶ τῆς καλῆς τοῦ Σχολείου τούτου καταστάσεως.

— Ἦρχιτεν ἐκ νέου δημοσιευομένη ἡ ἐφημερὶς Ἀνατολή.

— Ὑπ' ὄνομα Βέλος ἐκδίδεται νέα ἄλλη ἐφημερὶς, ἐμμέτρως καὶ εἰς πεζὴν φράσιν συντασσομένη.

— Κατὰ τινὰ ἀκριβῆ ἐκθεσιν παρουσιασθεῖσαν εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν τεχνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ τῇ 9 Μαρτίου (N), ὑπάρχουσιν ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ 304 χερτοποιεῖται, ἐν δὲ τῇ Ἰρλανδίᾳ 28 καὶ 48 ἐν Σκωτίᾳ· οἱ ἀπὸ τὰς ἐργασίας τούτων πληροῦνται φόροι ὑπερβαίνουσι τὰς 26,000,000 δραχμὰς τὸ ἔτος, ἡ δὲ ἀξία τοῦ ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ ἐτησίως κατασκευαζομένου χάρτου, ὅπως πωλεῖται εἰς τὰ χερτοποιεῖται, δρ. 105,600,000.

— Ὁ Κ. Ι. Πικκίτος ἰδιοκτήτης ἵππου, διανύσαντο, εἰς εἰκοσιν ὄρας τὴν ἀπὸ Ὀξφόρδην εἰς Λοδίνον καὶ τ' ἀνάπαλιν ἔδον ἐπὶ στιχίματι, κατεδικάσθη εἰς πρίστιμον λιρῶν 40 καὶ ἔξοδα τῆς δίκης σελ. 33, διότι κκομεταχειρίσθη καὶ σκληρῶς ἐφέρθη πρὸς τὸν ἵππον του χάριν τοῦ στιχίματος, κατηγορησάσης αὐτὸν αὐτῆς πρὸς ἐπικώλυσιν τοῦ ἀπηνῶς πρὸς τὰ ζῶα φέρεσθαι ἐταιρίας.

— Φρικώδης τραγωδία συνέβη εἰς Hoboken πλησίον τοῦ Νεοβόρακου τῆς Β. Ἀμερικῆς. Κάταν τις ἐφόνευσε τὰ δύο τέκνα τοῦ φίλου του Κ. Ὀθριένου, παρ' ᾧ κατέλυε, ἀπόντος τουτοῦ καὶ τῆς συζύγου του· ὧν τὸ μὲν ἄρρεν ἦτον 9 ἐτῶν τὸ δὲ θῆλυ 11· λέγουσι ὅτι αἰτία τούτου ἦτον ἡ ἀρνησις τῆς ἐνδεκαετοῦς θυγατρὸς εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῆ.

— Μαργαρίτα τις Βέλλ ἀγγλὶς φονεύσασα ἕνεκα δυστυχίας τὸ ἴδιον τέκνον τῆς κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὃν καὶ ὑπέστη.

— Ἐν μὲν τῇ Ἀμερικῇ ὑπάρχουσι καθ' ἑκάστην ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες 350, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν 10 μόνον.

— Τὴν ἐπέτειον ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου, τελεσθεῖσαν μ' ὄλην τὴν συνήθη πομπήν, ἐγένετο ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ὁ ποιητικὸς διαγωνισμὸς. Τοῦ βραβείου τοῦ Κ. Ἀμβροσίου Ῥάλλη ἔτυχεν αὐθὶς ποίημα τοῦ Κ. Ζαλακώστα. Οἱ ἀρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφται.

— Ἐν τῇ ἐφημερίδι ἡ Ἀθῆνα ἐδημοσιεύθη ἐκ Βερολίνου σταλεῖσα διατριβὴ περὶ τῆς πνυκὸς, ἐξαχθεῖσα ἐξ ὄλου περὶ ταύτης συγγράμματος τοῦ σοφοῦ Βελκέρου. Κατὰ τοῦτον, ἡ μέχρι τοῦδε ὡς τοποθεσία τῆς πνυκὸς ἐκλαμβανόμενη κοινῶς ἦτον ἑωμὸς τοῦ ὑψίστου Διός· ὅθεν ἡ πνυξὶ μένει ἐκκρεμῆς καὶ ἀπόκειται εἰς τοὺς παρ' ἡμῶν ἀρχαιογνώμονας νὰ δώσωσι θέσιν εἰς ταύτην, ἂν δὲν ἔχωσι λόγους νὰ στερεώσωσιν αὐτὴν ὅπου ἐπίστευον οἱ πολλοὶ εἶναι ἦτον ἕως τῶρα.

Τὴν διατριβὴν ταύτην θέλομεν καταχωρήσει εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν μαθητῶν, ἀδείᾳ τοῦ Κ. συντάκτου τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς περιέργων καὶ τοὺς σπουδάζοντας ἐνδιαφέρουσαν.

— Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον παρὰ τοῦ Κ. Διονυσίου Σουρμελῆ ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα. Τύποις Ν. Ἀγγελίδου. Τιμᾶται δραχ. 3 1)2.

Ἐκτὸς τῆς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν περιέχει τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ διάφορα τοπογραφικὰ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογῆματα. Περὶ ὧν, ὡ καὶ περὶ τοῦ ἱστορικοῦ μέρους, θέλομεν διαλάβει ἀκολουθῶς τὰ δέοντα, διότι τὸ βιβλίον τοῦ Κ. Σουρμελῆ εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις ἀπλῶς νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὑπαρξίν, ἀνευ παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν περιεχομένων, καθ' ὅσον μάλιστα φαίνεται κεινοτομῶν ἐν πολλοῖς ὁ συγγραφεύς.

— Ἐπειδὴ ἐξέλιπόν τινες τῶν ἀριθμῶν τῆς παρουσίας ἐφημερίδος ἐκτυπῶνται ἐκ δευτέρου, καὶ θέλουσι ἀποσταλῆ ἑγκαίρως τοῖς αἰτοῦσι τούτους ΚΚ. Συνδρομηταῖς Ταῦτα εἰς γενικὴν ἀπάντησιν πολλῶν περὶ τούτου ἐπιστολῶν, πρὸς τὴν διευθυσιν τῆς Εφημ. τῶν μαθητῶν στελλομένων.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)